

Luna

M Horlaci

Luna

E-o noapte nefirească
Cu cerul de văpaie,
Iar luna pe o rază
Alunecă-n odaie.

Prin umbre de perdele
Mă caută-n priviri,
M-atinge în tăcere
Cu degete subțiri.

Iar stele-i Țes pe umăr
O pulbere senină,
Sclipiri în alb de nufăr
Si jocuri de lumină.

Își lasă trupul moale
În unduiri deșarte,
Si mă cuprinde-o jale
Si un fior de moarte.

Si văd dintr-o privire
Cu ochi pătrunzători,
-Cum, tu din nemurire
La mine să cobori-?

-Eu ultima scânteie
Un muritor de rând,
O, poate n-ai ideie
Că-s urma unui gând!

O mâna de țărână
Si altfel nu pot fi,
Tu esti crăiasă, zână
Lumina din vecii.

Si ochii tăi sunt ceață
Iar trupul mi se frânge,
Ființa ta mareață
În vene-mi arde sânge.

Prezența ta-i nălucă

Vedenie ciudată,
Si-n visul care urcă
N-as merge niciodată.

Eu muritor de rând
Tu zână printre stele,
Te voi păstra în gând
În visurile mele.

Si-n fiecare noapte
Mă voi lasa atins,
Te-oi asculta în șoapte
Si-mi vei rămâne-un vis.

De Mitică Horlaci.